

Kajuit Nieuws

Kerst
2019



Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 61 - nummer 1

**OUDE
ZIJDS
100**

Thuis

Colofon

Het Kajuit Nieuws - jaargang 61, nummer 1, Kerst 2019

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. De communiteit Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt Kajuit-Nieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland).

Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van het Kajuit Nieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Vorden. Redactie en logistiek: zr Lyke Florentinus-Boiten sg, br Rik Florentinus sg, Erik Hendrix, Merel Knipping, Petra Rozendaal.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Thuis in twee culturen	6
Even kennis maken: Annemarie Aalders	10
Column	12
Kroniek	14

Vriendenbrief

Thuis

Amsterdam, december 2019

Aan allen verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Beste vrienden,

Toen me in september gevraagd werd of ik me kon vinden in het jaarthema 'Thuis', was ik niet gelijk enthousiast. Ik woon al 35 jaar op de Amsterdamse wallen maar ik voel me er niet echt thuis. Toen ik voor de eerste keer naar Indonesië, het geboorteland van mijn vader ging, zeiden ze daar: 'je ziet er uit als een Nederlander, maar je denkt als je vader.'

Je nergens echt thuis voelen en dan 'Thuis' als jaarthema kiezen....., je begrijpt mijn aarzelen op de vraag.

Volgens de VN Vluchtelingenorganisatie UNHCR waren er vorig jaar 70,8 miljoen mensen op de vlucht voor oorlog en geweld en ruim de helft hiervan is jonger dan 18 jaar; je begrijpt mijn aarzelen over 'Thuis' als jaarthema.

Volgens de cijfers van het Centraal Bureau voor Statistiek zijn op elke tienduizend inwoners tussen de 18 en 65 jaar, 37 mensen dakloos in Nederland; je begrijpt mijn aarzelen over het jaarthema 'Thuis'.





De week dat wij de knoop moesten doorhakken voor het jaarthema, kreeg ik de tekst van een nieuw lied van de gospelgroep Sela onder ogen, het heet 'Thuis'. Was dit een handreiking van boven? Tijd om met elkaar na te denken wat 'Thuis zijn' betekent.

Ergens wonen wil nog niet zeggen dat je een thuis hebt. Het land, de stad, een huis, als het er onveilig is, ben je er niet thuis. Thuis is tenslotte de plek waar je je veilig en op je gemak voelt.

Maar hoe ziet een 'Thuis' er dan uit? In het Johannes evangelie (14,2) zegt Jezus: 'In het huis van mijn Vader zijn vele woningen'. Dit impliceert dat daar plaats is voor iedereen! Voor Joden en Grieken, voor vluchtelingen en daklozen, voor de verloren zonen en dochters van deze wereld. Hij wacht op je en verwelkomt je.

Met Kerst lezen we het verhaal van Jozef en Maria op weg naar Bethlehem, de stad waar Christus wordt geboren. Beth-lèchèm, huis van het brood. 'Ik ben het brood des levens' zei Hij die daar was geboren. Het brood van de genade, het brood van de verbinding. Een huis van genade.

Hij was het ook die in het Huis van Barmhartigheid (Bethesda/Beth-Chèsèd) zorgde voor zieken, blinden en verlamden. Een huis van compassie.

Thuis is de plek waar iedereen ongeacht ras, cultuur of achtergrond welkom is. Thuis is de plek waar je vergeeft en vergeven wordt. Thuis is de plek waar barmhartigheid is, waar je omziet naar elkaar.

In zo'n thuis kun je je veilig voelen, weet je je geborgen en welkom, en mag je zijn wie je bent.

Ik ben blij dat we gekozen hebben voor het jaarthema 'Thuis'. Een thema dat je laat nadenken over waar wij onze veiligheid vandaan halen, een thema dat ons laat nadenken over hoe ons huis, onze stad en ons land een 'thuis' kan zijn. Een Thuis zoals Sela het in haar lied verwoordt:

Welkom thuis,
hier mag je zijn.
De Vader viert een feest.
Welkom thuis,
voor wie zoek was of op reis,
te lang is weggeweest.
Welkom thuis.

Met zijn zegenende handen op je schouders
geeft Hij jou zijn liefde en zijn tijd.
Met zijn eindeloze goedheid en vergeving
heet Hij je welkom.
Voel je thuis, je bent vrij.
Je bent vrij.

Met zijn mantel om je heen geeft Hij bescherming.
Hij is trouw in zijn barmhartigheid.
Met zijn eindeloze goedheid en vergeving
heet Hij je welkom.
Voel je thuis, je bent vrij.
Je bent vrij.

Kom maar binnen.
Hij sluit je in zijn armen.
Je hoort hier, in zijn aanwezigheid.
Deel in de vreugde en open nu je handen.
Hij heeft een feest, een feest voor jou bereid.



Ik wens jullie allen een gezegend Kerstfeest!

Br Rik Florentinus
prior Gemeente Spe Gaudentes

*Br. Rik Florentinus, sg.
Prior.*

br Rik

Windows

An error has occurred. We don't even know what it is. So can't fix it, and you have to restart your computer. By the way if you restart your computer you will lose any unsaved information in all open applications. In the other hand you don't have any other option :)

Press Enter to return to Windows (it won't work), or

Press CTRL+ALT+DEL to restart your computer.

Error : 0E : 016F : BFF9B3D4

Kaduuk!

Cordula verzet bergen werk voor Oudezijds 100 en Kruispost en daarvoor maakt ze driftig gebruik van haar laptop. Helaas heeft ze de afgelopen maanden wat spannende momenten meegemaakt met het apparaat. Uren werk kunnen zo door problemen met de laptop in een oogwenk verdwijnen!

Inmiddels is het duidelijk geworden dat haar laptop in zijn laatste levensfase terecht is gekomen. Het is daarom van groot belang dat er tijdig een nieuwe computer komt en alle bestanden worden overgezet. Toch is een nieuwe laptop niet goedkoop en wij schatten de kosten ongeveer op op € 750,-. Wilt u ons daar bij helpen? Ieder bedrag is welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Dan kunt u een bedrag overmaken op rekeningnummer NL80INGB 0000056295 t.a.v. Vrienden van Stichting Oudezijds 100 of kijk op www.oudezijds100.nl/ steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. Daar houden we u op de hoogte van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Thuis in twee culturen

Nadia Bouras (1981) is migratie historica aan de Rijks Universiteit van Leiden en oud-scholer van de Amsterdamse Bouchraschool, die in 1971 werd opgericht door fr.Rolf en sr. Georgine Boiten-du Rieu. Een lagere school speciaal voor kinderen van Marokkaanse gastarbeiders. Een controversieel concept, niet alleen toen, maar ook nu nog. Eind oktober verscheen bij de NPO de documentaire *De klas van '94* van regisseur Hassnae Bouazza. De documentaire volgt Nadia Bouras in haar zoektocht naar de oorsprong en achtergrond van de Bouchraschool. Voor haar onderzoek worstelde Nadia zich onder meer door de stoffige archieven van Oudezijds 100 heen. Een goede gelegenheid voor ons om eens met haar te praten voor het Kajuit Nieuws.

‘Ik heb hele warme herinneringen aan die tijd’ vertelt Nadia, ‘altijd gehad ook. Ik kende alleen de voorgeschiedenis van de Bouchraschool

niet.’ Volgens Nadia waren de jaren van ‘85 tot ‘94 (de periode dat zij naar de Bouchraschool ging) de hoogtijdagen. ‘Ze hadden toen inmiddels al subsidie gekregen’ legt Nadia uit, ‘en een echt schoolgebouw in de Rivierenbuurt. Dat waren de vette jaren.’ In het begin heeft de school financiële steun gekregen van een industrieel die bevriend was met het domineesechtpaar en hoewel de school snel erkenning kreeg, kwam subsidie pas veel later. ‘Daar hebben de dominee en andere betrokkenen toen keihard voor moeten knokken’ vertelt Nadia, ‘maar dat heeft wel bijna tien jaar geduurd.’ Zelf heeft ze die magere jaren nooit meegemaakt. De Bouchraschool begon als een particulier initiatief en toen de school officieel open ging in ‘71 had die welgeteld tien leerlingen en drie leraren. In de documentaire zoekt Nadia dominee Rolf Boiten op om met hem over die beginperiode te praten: ‘Mijn vrouw zag drie kleine Marokkaantjes over





de wal schuimen' vertelt Rolf in de uitzending, 'en ze dacht: "Daar moeten we wat aan doen." Dus ze zei tegen mij dat er onderwijs gegeven moest worden aan die kinderen.' Bouchra (wat het Goede Nieuws betekent) was geenszins een Islamitische school, ofschoon er wel religieus onderwijs werd gegeven. In de eerste plaats was het een Arabische school die daarom ook oorspronkelijk *Ecole Arabe d'Amsterdam* werd genoemd.

'In het begin dacht iedereen dat de Marokkaanse gastarbeiders uiteindelijk weer terug zouden gaan naar Marokko' vertelt Nadia, 'daarom werd er ook lesgegeven in het Frans en het Arabisch, met het idee dat de kinderen zo later makkelijker weer aansluiting vonden in de Marokkaanse cultuur.' De dominee

stuitte echter op veel onbegrip, met name bij de overheid en de gemeente. 'Ze dachten: Wat is dit voor gekke school? Kunnen die kinderen niet op een normale Amsterdamse school met Nederlandse kinderen? Men begreep niet wat het initiatief precies was en welke filosofie erachter zat.' Wanneer Nadia in de documentaire aan Rolf vraagt wat nu precies de grondslag van de Bouchraschool was, vertelt Rolf dat het eigenlijk nooit helemaal duidelijk was: 'Wij zeiden: "Wij willen een school waar wij samen kunnen zijn, ook voor mensen die anders zijn." Vandaar dat wij een remedial teacher van de Joodse school hadden gevraagd om op de Bouchraschool les te geven, van de Arabische leraren hadden wij de verwachting dat ze de Islam zouden representeren en van de Nederlandse leraren dat ze affiniteit hadden met het christendom. Op die



manier krijg je een andere samenleving - en dat was de grote vreugde: 'we deden alles samen.'

Langzaamaan werd het echter duidelijk dat de Marokkaanse gastarbeiders helemaal niet terug zouden gaan. Dat begon halverwege de jaren '70, maar het werd helemaal duidelijk toen, tijdens de crisis van de jaren '80, veel gastarbeiders werkloos raakten, maar nog steeds vastbesloten waren niet terug te zullen keren naar het land van herkomst. 'Dat was een keerpunt' vertelt Nadia, 'het Frans was al eerder vervangen door Nederlandse taallessen, het Arabisch kreeg onverminderd aandacht'. 'Ik heb heel goed Arabisch leren lezen en schrijven en dat is een enorme rijkdom, nog even los van mijn Marokkaanse identiteit, het Arabisch is een

prachtige taal, een wereldtaal.' Door de kennis van het Arabisch werd de Marokkaanse cultuur voor de Bouchra-leerlingen toegankelijk; ze konden kennis maken met Arabische poëzie, literatuur en religieuze teksten. Toch bleef lang nadat het Nederlands een vast onderdeel van het curriculum was geworden de subsidie nog heel lang uit. Het lijkt een tegenstrijdigheid: in het begin wilde de gemeente en overheid de Bouchraschool niet steunen omdat de kinderen uiteindelijk zouden terugkeren naar Marokko en later werd weer het argument gebruikt dat het beter zou zijn voor de integratie, als de kinderen naar een gewone Nederlandse school zouden gaan. Tegenwoordig zijn in het politieke debat migratie en integratie een heet hangijzer. Valt er in dat opzicht ook niet wat

te zeggen voor de opstelling van de gemeente en de overheid destijds? 'Ja,' zegt Nadia na een lange stilte, 'maar er valt ook iets te zeggen voor het concept van de Bouchraschool. Ik snap de ontstaansgeschiedenis en ik denk dat de school daarom ook echt bestaansrecht had, maar toen ze ophield te bestaan, zo rond '96, denk ik wel dat ze haar beste tijd ook wel had gehad. Je hebt dan te maken met een volledige gemeenschap die gewoon in Nederland blijft. Dan kun je je afvragen of het goed is om zo'n aparte school te hebben.'

Volgens Nadia is het een misvatting dat de Bouchraschool een star en onveranderlijk concept had. 'Wanneer je de geschiedenis van de Bouchraschool bestudeert, zie je dat die juist heel dynamisch was en dat de school echt meebewoog met de samenleving. Toen het duidelijk werd dat de gastarbeiders zouden blijven werd de doelstelling: integratie, maar wel met behoud van eigen identiteit. Wanneer je weet wie je zelf bent, sta je ook veel steviger in die samenleving.' Nadia vertelt dat het voor haar ouders een bewuste keus was om hun kinderen naar de Bouchraschool te sturen, juist omdat ze hen die erfenis van de Marokkaanse cultuur wilden meegeven. 'Het was voor hen ook heel laagdrempelig,' gaat Nadia verder, 'ze konden makkelijk naar binnen stappen en met de leerkracht communiceren; maar het was ook meer dan alleen een school: het was echt een gemeenschap, de moeders waren vriendinnen, de vaders waren vrienden van elkaar, men zag elkaar ook buiten school en sommige gezinnen gingen met elkaar op vakantie. Het is door veel mensen daarom omschreven als een grote familie en dat snap ik wel.' Toch dringt dit wel de vraag op of je wel gesegregeerd met de samenleving mee kan bewegen. 'Volgens mij wel,' zegt Nadia stellig, 'het was bovendien ook zelf-segregatie, dat wil zeggen zelf gekozen, en bovendien maakte wij

buiten school ook gewoon onderdeel uit van de Nederlandse samenleving. Wij speelden bij ons in de buurt gewoon met Nederlandse kinderen.'

Nadia vertelt dat ze net als veel andere Bouchra-kinderen op zaterdag en zondag naar de Moskee ging voor religieus onderwijs. 'Dat was niet alleen Koran-stampen, maar ook taal en grammatica en de Bouchra-kinderen hadden een uitstekende reputatie. Juist omdat ze op school ook al Arabische les kregen.' Ondanks deze achtergrond, is Nadia geen praktiserend moslim geworden. 'Ik zie mezelf als een seculiere moslim,' legt ze uit, 'dat is een term die ik van Job Cohen heb afgekeken. Hij beschreef zichzelf als een seculiere Jood.' Volgens Nadia is haar Marokkaanse identiteit veel meer dan alleen maar de Islam, maar is die religie wel een culturele drager van haar Marokkaanse identiteit en een inspiratiebron. Nadia is overduidelijk dankbaar voor haar tijd op de Bouchraschool, tegelijkertijd moet ze bekennen dat als de school nu nog had bestaan ze haar kinderen niet naar een speciale school voor Marokkanen zou sturen. 'Wij spreken thuis alleen maar Nederlands, maar ik zou nu wel heel graag willen dat ze ook Arabische les op school zouden krijgen.'

Hoewel de documentaire van NPO tegen het eind misschien iets activistisch van toon wordt, is het een mooi eerbetoon geworden aan dit unieke project fr.Rolf en sr. Georgine. De nalatenschap van de Bouchraschool ligt er dan ook niet om. De school heeft een generatie Marokkaanse-Nederlanders voortgebracht die vooraanstaande leden van hun gemeenschap zijn geworden, waaronder artsen, politici en academici. Wilt u meer weten? De documentaire is op internet te zien via Uitzending Gemist.

Even kennis maken: Annemarie Aalders

Annemarie Aalders werkt sinds Augustus 2019 als Algemeen Coördinator op de Kruispost. Ze is geboren en getogen in Arnhem en woont sinds haar 18e in Amsterdam, en al heel lang in de Nieuwmarktbuurt.

Zou je wat over jezelf kunnen vertellen?

Ik ben Annemarie, de jongste van een tweeling en kom uit een gezin met vijf zusjes. Ik ken niet anders dan er zijn voor kwetsbare mensen; mijn ouders vingen vroeger kinderen op die extra hulp nodig hadden. Ze stonden altijd voor iedereen klaar. Dit is mij en mijn zusjes met de paplepel ingegoten.

Voor mijn studie, verhuisde ik naar Amsterdam. Ik heb Spaans gestudeerd maar niet afgemaakt. Daarna heb ik de meubelmakers-vakschool gedaan, daar doe ik al heel lang niks meer mee maar ik zou het nog wel moeten kunnen. Nadat ik dit afgerond had, ben ik antropologie gaan studeren met de specialisatie medische antropologie. Hierin bestudeer je hoe mensen omgaan met ziekte en gezondheid in verschillende culturen.

Als antropoloog moet je veel veldwerk doen, een groot deel hiervan heb ik in Thailand gedaan. Daarna heb ik een tijd in Nederland gewerkt en vervolgens zeven jaar voor Artsen zonder Grenzen in Afrika en de voormalige Sovjet Unie en bij de Amerikaanse afdeling van Artsen zonder Grenzen in New York.

Hoe is het om op de Kruispost te werken?

Iedere dag is anders. We komen hier altijd wel iets nieuws tegen en er valt heel veel te leren. Ik ben over de hele wereld uitgevlogen en ben nu in mijn eigen buurt terecht gekomen. Ik ken deze buurt, de populatie en problematiek. Ik vind het ontzettend interessant om op deze manier betrokken te zijn in mijn buurt en zo ook wat terug te kunnen geven aan de kwetsbare mens zo dicht bij huis.

Alle ervaringen die ik in andere landen heb opgedaan kan ik hier gebruiken. Ik herken heel veel. De basis is hier hetzelfde als bijvoorbeeld een post van Artsen zonder Grenzen waar ik voor gewerkt heb. Kruispost voelt voor mij als thuiskomen, heel veel herken ik en ik hoop hier mijn carrière cirkel te kunnen sluiten.

Wat is volgens jou de kracht van de Kruispost?

We doen het samen, samen proberen we iedereen zo goed mogelijk te helpen. We werken allemaal even hard om het doel te bereiken en de één kan niet zonder de ander. Het is hier kleinschalig en er is geen hiërarchie, waardoor de omgang met elkaar heel gemoedelijk en betrokken is. Dat zorgt voor een hele fijne sfeer.

Ook vind ik het heel bijzonder dat er zo veel vaste vrijwilligers trouw betrokken zijn. Iedereen zet zich volop in en als ik onverwachts een gat in bijvoorbeeld het receptionistenrooster heb, is vrijwel altijd iemand bereid



in te springen. Dat is heel bijzonder en heel fijn om met zo veel gemotiveerde mensen te mogen werken.

En voel je je al thuis?

Jazeker, eigenlijk al snel. Het helpt natuurlijk dat ik uit de buurt kom, alhoewel ik deze kant van de buurt niet goed ken, is het vertrouwd. Ik ga lopend naar mijn werk en ben vaak de eerste die binnen is. Zodra ik binnen ben zet ik alles op zijn plek, zorg dat de kamers klaar zijn voor gebruik en de artsen gemakkelijk hun dag kunnen beginnen. Langzaam aan druppelt iedereen binnen en drinken we gezamenlijk koffie en dat doen we ook weer gezamenlijk aan het einde van de shift.

Toen ik net begon was het ook erg fijn om bij iedereen terecht te kunnen met mijn vragen. Dat heeft ervoor gezorgd dat ik mij snel goed op de plek voelde. Zelf probeer ik bij te dragen aan een prettige sfeer en werkomgeving door een luisterend oor te bieden en de tijd te nemen om met elkaar in gesprek te gaan.

Het is belangrijk dat iedereen het aangenaam vindt om hier te zijn, dat het een leuke plek is om te zitten en te kletsen met elkaar en keihard te werken. Natuurlijk is veel nog wennen en kost een nieuwe baan altijd veel energie maar door de goede sfeer, het werk en de locatie, voelt het als thuis en werk ik met veel plezier.

Column Kruispost

Hoe het verder ging...

Het meeste werk voor onze hulpvragers verrichten we vanuit de Kruispost zelf, maar soms komen we ook even van onze plek en reizen we met onze hulpvragers af naar een plek waar het op dat moment gaat gebeuren. Zo ook die dag, dat ik samen met Babu naar Zwolle ging waar hij bij de IND gehoord zou worden. De verblijfsvergunning van Babu was ingetrokken omdat hij zonder inschrijfadres was en omdat hij zonder geldige verblijfspas geen inschrijfadres kreeg. Na heel veel telefoontjes, mailtjes, bezwaar en overleg leek er kans op een kleine opening in de viciëuze cirkel en werd Babu uitgenodigd bij de IND.

Het werd nogal een bijzonder gehoor en hoewel ik hoopvol bij de IND binnenstapte had ik er een hard hoofd in toen we weer buiten stonden. De medewerkster van de IND gaf tijdens het gehoor geen enkele blijk van empathie en stelde lastige en (in mijn ogen) irrelevante vragen. Babu kon niet alle vragen beantwoorden en nam niet echt de gelegenheid om zichzelf te verdedigen. De medewerkster die het gehoor af nam, was overigens niet degene die de beslissing nam in deze zaak en ook niet degene met wie ik daarvoor contact had gehad. Ze benadrukte aan het eind van het gehoor dat Babu echt met meer bewijzen moest komen dat hij al die tijd in Amsterdam was verbleven. Ik kon me niet bedenken hoe dat zou moeten, hij had echt alles wat hij nog bezat aan bewijs aangeleverd.

Even later stonden we weer buiten met de belofte van de medewerkster dat ze het hele gehoor per post naar de Kruispost zou sturen

en dat we daarna twee weken de tijd hadden om te reageren en nog aanvullend bewijs te sturen. Daarna zou de beslissing in zes weken genomen worden.

Babu heeft nog wat kennissen uit de wijk waar hij regelmatig verblijft gevraagd om op papier te zetten dat hij al deze jaren regelmatig in de wijk te vinden was; dat hebben ze gedaan en dat hebben we verstuurd. En nu zes weken wachten en hopen...

Maar voordat onze post überhaupt op het bureau van de beslissingsnemer had kunnen liggen ontving ik op Kruispost een brief van de IND. Een paar zinnen van de laatste alinea wil ik met jullie delen.

“Hierbij deel ik u mede dat er op dit moment, gelet op de voor handen zijnde informatie in het dossier, anders dan verwoord in het eerdere besluit, onvoldoende aanleiding bestaat om de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die is verleend aan uw cliënt, in te trekken. De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van betrokkene zal derhalve in stand blijven.”

Ik wist niet wat eerst te doen: een vreugdedansje maken, God danken, Babu bellen... Dat laatste leek me wel zo fair tegenover de hoofdpersoon uit dit verhaal. Ik heb hem het mooie nieuws verteld en gevraagd of hij die middag even langs wilde komen, want: hoe goed dit nieuws ook is, nu is er werk aan de winkel! En we weten allemaal dat ‘resultaten uit het verleden geen garantie bieden voor de toekomst’ maar het verleden heeft wel geleerd dat het soms heel moeizaam en stroperig kan

gaan om überhaupt resultaat te hebben. Dat werd ook wel duidelijk uit de zin waarmee de IND brief werd afgesloten: “Wellicht ten overvloede wijs ik u op de verplichting van uw cliënt om zich in te laten schrijven in de basisregistratie Persoonsgegevens.”

En dat was nou net het probleem!!! Ach, het begin is er en het maakt niet uit hoe we er komen, als we er maar komen...



Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

Vanuit Maria ter Claesze

Cadeau

Aangezien wij een grote familie hebben, staat op onze verjaarskalender (die wij op de bekende plaats hebben hangen) een groot aantal verjaardagen vermeld, om ons op tijd aan de jarige te herinneren. Desalniettemin, vallen er toch telkens weer familieleden uit de boot. Zo gauw als je dat hebt ontdekt, probeer je het goed te maken door zo snel mogelijk op te bellen en, na de vertraagde felicitatie, daaraan meteen toe te voegen: "Ik was weer te laat. Sorry!" Zo nodig wordt daaraan nog, bij wijze van zoenoffer, de vraag toegevoegd: "en wat zou je graag voor je verjaardag willen hebben?". Vaak weet je al lang dat het slachtoffer daarop gaat antwoorden: "Ik zou het werkelijk niet weten, we hebben alles al!". En je denkt dan bij jezelf: zo gaat het ons allemaal; maar pas op: "hebben" is niet hetzelfde als "cadeau krijgen". Een cadeau "krijgen" betekent veel meer dan het "bezit" van een geschenk. Want als je eenmaal iets hebt, geldt maar al te vaak: "het bezitten van de zaak is het einde van het vermaak". Daarentegen, is een cadeau van iemand krijgen die je dierbaar is, iets heel anders: het verbindt je met de gever op een heel speciale manier. In zo'n geval kan het gebeuren dat je om dit uit te leggen bijvoorbeeld zegt: "Weet je, dit heb ik nog van mijn grootmoeder gekregen, daarom ben ik er zo zuinig op en wil ik het niet kwijtraken."

In een krantenartikel dat mij onlangs in handen kwam, ging het over Israël en het "Beloofde land". Blijkbaar is het land

Israël niet zomaar een land, maar bedoeld als geschenk dat iemand je beloofd heeft. Een teken van een speciale band tussen de Gever en de ontvanger. Vandaar dat in het genoemde artikel een heftig protest klonk tegen diegenen die het volk Israël, "bijeengebracht uit alle windstreken", menen te moeten aanduiden als "kolonisten". Een kolonist is nu eenmaal iemand die het land in bezit neemt, op de een of andere manier zelf veroverd en dus van iemand afpakt.

Dat is bijvoorbeeld ook het grote verschil met "Maria ter Claesze" in Friesland. Op een gegeven moment, vele jaren geleden, hebben wij "Maria" als geschenk gekregen. Dat maakt deze plek heel bijzonder. Want tot op de dag van vandaag, ervaren wij haar als een cadeau. "Maria ter Claesze" de naam die wij haar gaven, verwijst naar de "Moeder van alle mensen". Een moeder verover je niet en je schaft je geen moeder aan op het moment dat je daar behoefte aan hebt. Een moeder krijg je, in feite ontvang je haar meteen op het moment dat je geboren wordt. Zomaar, helemaal gratis. Daarom is deze plek, "Maria ter Claesze", net als degene waarvan deze schuilplaats de naam mag dragen, een cadeau voor ons allemaal, een plek van gastvrijheid. "Zomaar".

Het zusje van onze vroegere prior, broeder Piet, werkzaam in de omgeving van het Brusselse Begijnhof, zou ons Friese onderkomen "a house of compassion" noemen. Daarom kan ik deze column alleen maar eindigen met de uitnodiging aan een ieder: welkom thuis!

fr Rolf





OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A